

tair Straffelov, skal bøte mig derfor, om det end, som sagt, seer meget strengt ud for en ikke militair Jurist. § 124 hedder det: „Den, som for en høiere Foresat fremfører en ubegründet Klage over sin Foresatte, skal straffes med Fængsel i første Grad, saafremt han ikke har forskyldt større Straf paa Grund af Klagens Indhold.“ Det er ikke blot Meningen heraf, at den, som med Vidende og sig det vel bevist klager uden Grund, skal straffes, men Meningen er jo, at ogsaa den skal straffes, hvis Klage, naar det kommer til Stykket, tilsidst befindes ugrundet, skjøndt han selv har været i fuldkommen god Tro, skjøndt han selv virkelig har troet, at der var overgaaet ham Uret, og om end det Spørgsmaal, som i det Hele taget ligger for, i og for sig kan være tvivlsomt. De militaire Love ere jo dog ligesom andre Love udsatte for at kunne befindes tvivlsomme i visse Tilfælde. Der kan være forskjellige Meninger om, hvad der er en Mands Ret eller Pligt i et givet Tilfælde; det er jo Noget, som der undertiden selv imellem Ryndige kan være forskjellig Mening om. Men i den nævnte Paragraph bestemmes det, at, naar en Mand klager, skal han straffes, naar hans Klage befindes ugrundet, selv om der virkelig kunde være Tvivl om hvorledes Forholdet retlig bør opfattes. Dette synes mig at være en meget haard Bestemmelse og en Bestemmelse, som — om jeg maa bruge dette Udtryk — i og for sig er noget urimeligt. Naar man nemlig anviser Folf at kunne klage, naar man siger til Folf: „I skulle adlyde, men I kunne bagefter klage til de Overordnede“ — og dette maa jo dog være Meningen med den militaire Disciplins Forskrifter i saa Henseende —, saa forekommer det mig at være en mislig Ting tillige at sige: „Men hvis Eders Klager findes ugrundede, skulle I straffes.“ Thi saa vil der jo være forbundet en Risiko med at klage, som vil gjøre, at Folf ofte ville ansee sig for nødte til at finde sig i en Forurettelse, idet de ikke tør løbe den Risiko, der, som sagt, vil være forbunden med at klage. Det forekommer mig saaledes, at Meget taler for, at den nævnte Bestemmelse i § 124 bør falde ligesaavel som en anden Bestemmelse, som Ministeriet allerede har ladet falde, hvad man

vistnok maa være det taknemmelig for, den Bestemmelse nemlig, at det skulde betragtes som en stærpende Omstændighed i en Sag, naar Noget ikke vilde acquiescere ved den ham af Jurisdictionshøveden tildeelte Straf, men forlangte Krigsret. Efter den ældre Anskuelse betragtedes det jo som en stærpende Omstændighed, naar en Sag kom for en Krigsret, og den Paaagældende befandtes straffskyldig, at han ikke havde acquiesceret ved Jurisdictionshøvedens Bestemmelse, men man har, som sagt, fundet det billigt at opheve dette, saaledes at det ikke længer betragtes som en særlig stærpende Omstændighed at have begjært en Krigsret. — Jeg skal endnu kun nævne, at der paa flere Steder i dette Lovforslag forefindes Bestemmelser, som gaar ud paa at opstille kunstige Præsumptioner eller Formodninger for Gøt eller Andet, som jeg synes i flere Henseender ere uheldige, og som jeg heller ikke kan troe egentlig ere nødvendige, idet det jo altid maa være Rettens Sag at afgjøre, hvad der maa antages for at være Tilfældet. Det hedder saaledes i det andet Stykke af § 52: „Kan ingen Hovedmand udfindes, og Krigsmænd af forskjellige Tjenesteclasser eller Tjenestegrader have deeltaget i Forbrydelsen, skal den af Deeltagerne, der har den høieste Classe eller Grad, og, hvis denne er fælles for flere, da den af dem, der er ældst af Tjenesteaar, straffes som Hovedmand.“ Det forekommer mig, at man her har opstillet en kunstig Formodning om Skyld, som jeg ikke skjønner, at der kan være nogen særlig Nødvendighed for. Noget Eignende gælder med Hensyn til § 83 om Rømnings, hvor der er opregnet flere Tilfælde, hvort Hensigten at ville unddrage sig den militaire Tjeneste skal formodes at være tilstede. Naar Retten overhovedet har Ret til frit at skjønne om Bedrøvet, saa forekommer det mig ogsaa nærmest at maatte blive Rettens Sag at afgjøre, om den omtalte Hensigt i det foreliggende Tilfælde er tilstede eller ikke. — Jeg skal dog — jeg gjentager det — kun henstille disse Bemærkninger til Overveelse af mere Sagkyndige, idet det ingenlunde er min Mening at ville udgive det, jeg her har sagt, for Noget, der ubetinget vil holde Prøve. Jeg skal slutte